

EEN VOETBAL- MUSEUM MET VIJFTIG ZALEN

Afscheid, heet het gedicht, een sonnet, dat publicist en dichter Nico Scheepmaker in de jaren 80 schreef om Johan Cruyff te eren. Het eindigt zo:

*Daar gaat-ie dan! Het grote fenomeen
dat net als ik en Rembrandt werd geboren
in Nederland, – ik voel me uitverkoren.*

*Met Rembrandt echter heb ik slechts gemeen
de aanblik van de Munt en Westertoren,
maar Cruyff heb ik gezien, – door merg en been.*

Net zoals zijn bewonderaar Scheepmaker hebben ook wij Cruyff gezien, op 6 december 1981 bijvoorbeeld, toen hij als verloren zoon terugkeerde bij Ajax en in stadion De Meer (allang weg) tegen Haarlem (ook al verdwenen) een doelpunt maakte dat zijn grootmeesterschap tot in de eeuwigheid onderstreept. Het ging, om met Scheepmaker te spreken, door merg en been. In *De canon van het Nederlandse voetbal* is, logisch, een van de vensters voor die daverende rentree gereserveerd, inclusief de onverwachte vervolgstap: de overgang van Cruyff naar Feyenoord.

Met Johan Cruyff is de meest genoemde persoon in de voetbalcanon genoemd. Hij is alomtegenwoordig. Louis van Gaal, Willem van Hanegem, Abe Lenstra, Rinus Michels, Wesley Sneijder, Guus Hiddink, Marco van Basten, Faas Wilkes, Ronald Koeman, Arjen Rob-

ben en Ruud Gullit volgen op gepaste afstand, in willekeurige volgorde. Als geen ander is Cruyff de personificatie van de (naoorlogse) geschiedenis van het Nederlandse voetbal, als de weergaloze voetballer en de vernieuwende trainer. Hij is de aanvoerder van ons voetbal.

Bewondering was een van de criteria die we toepasten toen we vijftig zalen mochten inrichten in ons eigen voetbalmuseum; de vijftig vensters van deze canon. Het museum is groot, maar niet oneindig groot. Er moesten keuzes worden gemaakt. Dat leverde in beraadslagingen van de conservatoren, vijf bevriende sportjournalisten en oud-sportjournalisten, vaak verhitte debatten op. Persoonlijke voorkeuren vermengden zich met de wens om de historie recht te doen.

Discutabel is een canon per definitie. Het streven was ambitieus: een boek over de geschiedenis van het Nederlandse voetbal, eigenzinnig en persoonlijk gekleurd, maar tegelijkertijd accuraat en veelomvattend. Niet alleen de grote sterren worden geëerd en genoemd. En niet alleen grote gebeurtenissen zoals de Watersnoodwedstrijd, het WK in 1974, het EK in 1988 en de Europa Cup-zeges van Feyenoord, Ajax en PSV worden beschreven. Het gaat in onze canon ook over sigaretten rokende spelers van IJsselmeervogels in de rust van de bekerwedstrijd tegen AZ'67 in

FOTO PRO SHOTS / VOETBAL INTERNATIONAL

Johan Cruyff op een training van LA Aztecs, juli 1979.

1975, en over het oorlogsverleden van Gerrit Vreken van ADO; over de 'spriet' van PSV-kanon Coen Dillen, het bord op schoot tijdens *Studio Sport*; over het Oranjegevoel van Harry Mulisch, de voetbalplaatjes van Piet Kruiver en Ruud Krol, de ijsbal op het linkeroog van Wim Jansen, zalige zaterdagen op de amateurvelden en de nachtdiensten van Edward Linskens bij uitvaartverzekeraar Dela.

"Natuurlijk, een mens kan ook leven zonder voetbal," schreef Nico Scheepmaker in 1989, een jaar voor zijn dood, in de inleiding van zijn voetbalverhalenbundel *Rembrandt heeft nooit gevoetbald*. Scheepmaker stelde vast dat het sommige mensen zelfs gemakkelijk af gaat. "Maar ik weet wel zeker dat zij daardoor

net zo'n mooi partje van het leven missen als de mensen die een rijk en goed gevuld leven leiden zonder ooit een blik in een dichtbundel te slaan. Zij weten niet wat ze missen, maar dat ze iets missen is wel zeker."

Wij hebben niks gemist. Het voetbal heeft de afgelopen ruim anderhalve eeuw een onafzienbare stroom tijdloze en onvergetelijke verhalen opgeleverd en de levens van miljoenen Nederlanders kleur gegeven. En onze levens ook. Welkom, het museum is geopend.

Paul Onkenhout
Dick Sintenie
Edwin Struis
Willem Vissers
Simon Zwartkruis

INHOUD

01. "Een goed spel als het koud is"	08	16. De exodus met Beertje, Ben en Fica	070
02. In de hel van Deurne	012	17. Op een mooie Pinksterdag	074
03. De eerste idolen	016	18. De Generaal, de beste	078
04. De Klassieker	020	19. Spookduel in de mist	084
05. Eindelijk dat ontbrekende plaatje	026	20. Feyenoord verovert Europa	088
06. "Onze lust ging geheel tot zegevieren uit"	030	21. Van hondelul tot Slag bij Beverwijk	094
07. Thuis in de kuip	034	22. Europa aan de voeten van Ajax	098
08. De eerste sterreporter	038	23. De Oranje-machine	104
09. Hartslag van de Holocaust	042	24. Voor een paar kicksen en een halve kip	108
10. Het Gouden Binnentrio	046	25. Bloed aan en een bal op de paal	112
11. De Watersnoodwedstrijd	050	26. De Verlosser uit Betondorp	116
12. Verzetsheld en scheidsrechter	054	27. In de greep van het geld	122
13. 40 gulden voor een zege	058	28. De vergeten stadionramp	126
14. Het Kanon en Skiete Willy	062	29. De drie tulpen van Milaan	132
15. Een avonturier uit Moengo	066	30. Het rollertje van Linskens	136
		31. "Het was wij of zij"	140
		32. Ook muzikanten houden van voetbal	146
		33. Toevalstreffer Romário	150
		34. De SLM-ramp	154
		35. De Koning van De Meer	158
		36. De bevrijder van Barcelona	162
		37. Het puntertje van Kluivert	166
		38. Met het bord op schoot	170
		39. En de mooiste goal van Oranje is...	174
		40. "Hoe is dit mogelijk?"	180
		41. Hie Ding-Gu verovert Zuid-Korea	184
		42. Het jaar van Wesley Sneijder	188
		43. Pure prof én liefhebber	192
		44. "Weg met Ajax! Weg met Feyenoord!"	196
		45. Het noodlot van Nouri	200
		46. De reis is nog lang niet voorbij	204
		47. Samen op het veld	208
		48. Een recordscore in coronatijd	212
		49. Een mager mannetje uit Arkel	216
		50. Zalige zaterdagen	220
		NAMENREGISTER	224
		BRONNEN	230

31.

01.

“EEN GOED SPEL ALS HET KOUD IS”

Koninklijke HFC is de oudste voetbalclub van het land. Lang wordt gedacht dat in Haarlem ook de oorsprong ligt van het voetbal in Nederland, maar dat moet in het Zuid-Hollandse Veur zijn geweest, op een jongenskostschool.

Ver vóór 15 september 1879 – de oprichtingsdatum van de Haarlemsche Football Club – wordt in Nederland al gevoetbald. Tot die conclusie komt sporthistoricus Jan Luitzen in 2020 na jarenlang onderzoek. Hij zet zijn bevindingen uiteen in het boek *Vivat! Vivat Noorthey!* Luitzen, docent aan de Hogeschool van Amsterdam, toont aan dat op de protestantse jongenskostschool Noorthey in Veur, tegenwoordig onderdeel van de gemeente Leidschendam-Voorburg, vanaf de jaren 1840 al aan de Engelse sporten cricket en hockey wordt gedaan, en vanaf 1854 voetbal wordt gespeeld.

Op de privéschool Noorthey zitten kinderen van goede komaf. Er worden ook lesuren voor de leerlingen buiten de school gegeven. Engelse taalleraren introduceren er de Engelse sporten.

Een van de docenten, Henry Attwell, probeert de leerlingen in de periode waarin hij lesgeeft (1854-1857) behalve aan het cricketen ook aan het

Voetbal als bestrijder van een ‘drievoudige angst’: masturbatie, verwijfd gedrag en homoseksualiteit

voetballen te krijgen. Dat blijkt niet moeilijk. In de schoolarchieven die Luitzen mag inzien, vindt hij een brief uit 1864 van een van de leerlingen die aan zijn ouders schrijft over de sport ‘foot-

De selectie van HFC, eind jaren 1880.

H. WESTERVELD. P. F. J. H. MENTEN. H. ANGENENT. K. PLEE. K. PANDER.
R. A. C. SCHUT. W. F. K. H. WILKENS. W. SCHORER. W. J. H. MULIER. J. FEITH. J. H. MEIJER.

FOTO NOORD-HOLLANDS ARCHIEF

ball’: “Dit spel is heel goed als het koud is, daar men een groote gommelestieke bal, die met leder omwonden is en bijna drie palm middenlijn heeft, moet voortschoppen.”

De leerlingen aan Noorthey komen uit heel Nederland naar Veur. In latere jaren worden zij de missionarissen van de sport. Ze zijn in hun verdere leven vaak betrokken bij het oprichten van een club voor voetbal of cricket, veelal in de grote steden. Voetbal wordt van een elitaire bezigheid meer en meer een volkssport. Ook spelers uit andere sociale klassen sluiten aan.

Engelse sporten krijgen in die jaren evenwel veel kritiek. Vooral het lichamelijke aspect wordt als verderfelijk beschouwd. Op

Noorthey ziet men juist de opvoedkundige kwaliteiten van teamsporten. Voetbal als bestrijder van een ‘drievoudige angst’: masturbatie, verwijfd gedrag en homoseksualiteit.

Het is dus niet de Haarlemse sportpionier Pim Mulier (1865-1954) die het voetbal naar Nederland heeft gebracht. Mulier staat wel aan de wieg van de geboorte van HFC, maar Luitzen maakt in een eerdere publicatie samen met Wim Zonneveld (*Hoe voetbal verscheen in Nederland*) duidelijk dat de oprichtingsdatum van de Haarlemse club, 15 september 1879, met geen enkele bekende cricket- of voetbalactiviteit in verband kan worden gebracht.

Staannd (vlnr): Piet van Houten, Herman Eijsvogel, Jan Weber, Dick Sigmond, Frits Reuvekamp Gillis, Gejus van der Meulen sr., Jaap de Koningh, Henk Engel en Henk van den Berg. Knielend: Dick Miezérus, Arie van Beekum en Chris van Houten. 14 februari 1926.

FOTO NOORD-HOLLANDS ARCHIEF

Het jaartal 1879 wordt pas teruggevonden in clubnotulen uit 1908 en komt uit de koker van Mulier, die in de publicatie van Luitzen wordt neergezet als een man die heel veel organiseert en voor de sport betekent, maar ook als iemand die het niet zo nauw neemt met de jaartallen. En hij maakt zijn eigen rol soms groter dan die was. Luitzen: “Zijn verhalen kloppen wel, maar de bijbehorende jaartallen niet. En zijn eigen rol in de geschiedenis wordt op zeker moment belangrijker dan het vermelden van de juiste data.”

Over die rol moet niet geringschattend worden gedaan, maar de betekenis van Mulier als grondlegger van de Nederlandse georganiseerde sport wordt door Gijs Zandbergen in zijn Mulier-biografie enigszins genuanceerd. Dat de Haarlemse sportpionier bijvoorbeeld geldt als de man die de folkloristische Elfstedentocht tot een gerenommeerde, terugkerende gebeurtenis promoveert, is maar ten dele waar. Als schaatsfanaat rijdt hij de tocht zelf in 1909 en hij is er

voorzitter van om van de Elfstedentocht een georganiseerde wedstrijd te maken, maar de Vereniging De Friesche Elf Steden is daarvoor uiteindelijk verantwoordelijk.

Toch neemt Mulier opvallende initiatieven. Hij begint het eerste lezenswaardige sportblad in Nederland en hij richt een internationale schaatsorganisatie op, de voorloper van de ISU, die de standaardafstanden vastlegt: 500, 1500, 5000 en 10.000 meter. Hij zorgt voor een voetbal- en atletiekbond, de NAVB, waar later de KNVB en de KNAU uit voortkomen. De eerste partij bandy in Nederland – een soort hockey, eerst alleen op ijs en later ook op gras – is door Mulier georganiseerd. En hij is dol op internationale uitwisseling. Zo haalt Mulier Britse crickets naar Nederland. Een van hen is Arthur Conan Doyle, schrijver van *Sherlock Holmes*. Zijn fascinatie voor sport begint al op jonge leeftijd. Op zijn vierde krijgt hij door zijn vader – oprichter van de IJclub voor Haarlem en omstre-

ken – de ijzers ondergebonden. Van eind oktober 1881 tot voorjaar 1882 speelt de dan 16-jarige Mulier met zijn vrienden rugby op het veldje aan de Koekamp. Dat doen ze bij de door hen opgerichte cricketclub Rood en Zwart. Als de club in 1882 overstapt van rugby naar voetbal gaan de jongens zich ‘Haarlemsche Football Club’ noemen. Mulier is weliswaar klein van stuk, maar een grote persoonlijkheid. Als jongens niet mee mogen doen met voetbal houdt hij bij de ouders een warm pleidooi voor de nieuwe sport; gekleed in lange jas en hoge hoed, soms voorzien van een bosje bloemen, gaat hij op huisbezoek. Bij HFC regeert hij met strakke hand. Hij houdt van correctheid. De tegenpartij wordt bij het station verwelkomd en daarna reist men gezamenlijk per paardentram naar de Koekamp. Protesteren tegen beslissingen van de scheidsrechter mag niet, net als overdreven juichen na een doelpunt.

HFC, dat in 1959 de koninklijke status krijgt, is nog immer een club van stand – én de oudste voetbalvereniging van Nederland, hoewel iets jonger dan lange tijd vermoed. De club houdt echter vast aan 15 september 1879 als oprichtingsdatum, hoewel er geen bewijs is van de oprichtingsvergadering. HFC-voorzitter Gert Jan Pruijn in 2018: “Wij baseren de datering van onze oprichting van 15 september 1879 op een notariële akte van 29 jaar later, die een noodzakelijke bestendiging van de eerste, helaas ontbrekende, akte vormt.” **DS**

Instituut Noorthey in Veur, 1849.

De nieuwjaarswedstrijd van 1971, met Abe Lenstra aan de bal.

FOTO ROB MIEREMET, NATIONAAL ARCHIEF / ANEFO

Koninklijke HFC is lid van de Club of Pioneers, een wereldwijd netwerk van voetbalclubs die de oudste (nog bestaande) van hun land zijn. De Club of Pioneers is een initiatief van het Engelse Sheffield FC, de oudste voetbalclub ter wereld en opgericht in 1857.

Sinds 1923 wordt op de velden aan de Spanjaardslaan jaarlijks de nieuwjaarswedstrijd gehouden, tegenwoordig tussen een allstarteam van KHFC en een team van oud-internationals. Het duel wordt niet meer op 1 januari gespeeld, maar op de eerste zaterdag ná 1 januari. HFC is een van de grootste verenigingen van Nederland, met een florierende jeugdafdeling.

De oudste nog bestaande profclubs van Nederland zijn: Sparta (1888), Vitesse (1892), Willem II (1896), Ajax (1900), MVV (1902), Excelsior (1902), Go Ahead Eagles (1902), VVV-Venlo (1903), Heracles (1903), ADO Den Haag (1905) en Feyenoord (1908).

02. IN DE HEL VAN DEURNE

Vanaf 1905 staat hij al op het programma: de Derby der Lage Landen. In de begintijd vaak meerdere malen per jaar, later werd de animo wat minder. Maar de rivaliteit is er niet minder om. Nederland-België in zeven delen.

DE EERSTE

België-Nederland (1-4 n.v.) 30 april 1905, Antwerpen

De eerste officiële krachtmeting tussen Nederland en België krijgt meteen al een staartje in de vorm van een verlenging. Een winnaar is noodzakelijk omdat er niet alleen prestige op het spel staat, maar ook een heuse beker: de Coupe Van den Abeele, vernoemd naar de erevoorzitter van Beerschot, Frédéric. 'Het koperen dingetje', ook wel 'het koperen vod' genoemd, komt in 1905 voor het eerst in het bezit van Oranje, dat in de verlenging genadeloos toeslaat. Midvoor Eddy de Neve scoort in die extra tijd drie keer, boven op de goal die hij in de reguliere speeltijd produceert. Na de wedstrijd is het ook best gezellig op Het Kiel van Beerschot waar de spelers aanschuiven aan een overdadig banket. Het is zo gezellig, dat de winnaars bijna de trein naar Rotterdam missen.

DE EMOTIONEELSTE

Nederland-België (6-3) 12 mei 1946, Amsterdam

Het is een gekkenhuis tijdens de voorverkoop voor de eerste burenruzie na de bevrijding. Honderdduizenden kaarten zijn voor deze wedstrijd aangevraagd, maar voor slechts 58.000 uitverkorenen is er plaats in het Olympisch Stadion. Een jaar na het einde van de oorlog speelt het Nederlands elftal haar eerste officiële thuisinterland in een sfeer die doet denken aan Bevrijdingsdag, al helemaal omdat koningin Wilhelmina en premier Schermerhorn op het ereterras zitten. Kaartjes doen 170 gulden op de zwarte markt. Aan Oranje-zijde steelt Faas Wilkes van Xerxes de show met drie treffers, ook aanvoerder Kick Smit, Kees Rijvers en invaller Guus Dräger dragen bij aan de score. De opwindning is vooral groot omdat de Belgen een half uur voor tijd

Oranje-captain Joop Stoffelen (rechts) schudt de hand van Jef Mermans, aanvoerder van België, op 12 november 1950.

FOTO J.D. NOSKE, NATIONAALARCHIEF / ANEFO

nog een 3-2-voorsprong koesteren. Na afloop betreedt KNVB-bobo Karel Lotsy de kleedkamer en nadat hij de spelers heeft begroet ("Hallo, kerels") en alle handen heeft geschud, komt hij met een pasklare analyse van het spel: "Onze oude wapens hebben de zege behaald: snelheid, dieptespel en schieten."

DE OPWINDENDSTE

Nederland-België (6-7) 25 november 1951, Rotterdam

Het zijn drie doelpuntnrijke edities, de interlands tussen Nederland en België aan het begin van de jaren 50. Liefst 31 goals zijn er te bewonderen, ruim tien per wedstrijd. Na de 7-2 voor België in november 1950 en de 5-4 voor Nederland in april 1951, spant die van 25 november 1951 de kroon. In De Kuip lijkt het alsof er geen keepers staan opgesteld, het doelpuntenfestijn eindigt in 6-7. Abe Lenstra is aan Oranje-zijde de grote man met drie treffers, de Belgen zetten daar Leopold 'Pol' Anoul tegenover die ook drie keer scoort. Als Rinus Bennaars de 5-5 aantekent in de 60ste minuut lijkt alles nog mo-

gelijk, maar Jan Van Steen en José Moës geven Oranje-keeper Piet Kraak geen kans. De 6-7 van Noud van Melis valt te laat.

Ondanks het spektakel wordt de wedstrijd overschaduwed door de beenbreuk van linksback Henk Schijvenaar, die vlak na rust met een sliding de 3-4 van Louis Verbruggen probeert te voorkomen, maar dit moet bekopen met een horrorblessure die het einde van zijn loopbaan inleidt.

DE MOORDDADIGSTE

Nederland-België (9-1) 4 oktober 1959, Rotterdam

De kranten van 5 oktober 1959 komen superlatieven tekort om de monsterzege op de Belgen te omschrijven. De 'Feijemoord' wordt het genoemd, omdat de slachtpartij plaatsvindt in De Kuip. De grootste Oranje-zege in de Derby der Lage Landen krijgt al snel vorm; binnen zes minuten staat het 3-0 via treffers van Kees Rijvers, Tonnie van der Linden en Faas Wilkes. Na 22 minuten is het al 5-0, als weer Wilkes en Piet van der Kuil weinig moeite hebben om de

Het Nederlands elftal dat op 4 oktober 1959 België met 9-1 oprolt.

FOTO HERBERT BEHRENS, NATIONAAL ARCHIEF / ANEFO

Namens Nederland voert Puck van Heel (Feyenoord) de ranglijst aan van internationals met de meeste Derby's der Lage Landen achter zijn naam. Tussen 1925 en 1938 draafde hij 24 keer op tegen de Belgen, waarvan twaalf keer als aanvoerder. In de top 3 staan verder Wim Anderiesen (Ajax) en Harry Dennis (HBS) met elk 18 burenruzies.

*

Beb Bakhuis (ZAC, HBS) en Leen Vente (Feyenoord, Neptunus) mogen zich de derby-schutters bij uitstek noemen. Beide spelers scoren dertien keer tegen de Belgen, één goal meer dan Abe Lenstra (Heerenveen), Kick Smit (Haarlem), Faas Wilkes (Xerxes, VVV, Fortuna'54) en Mannes Francken (HFC).

*

Het Antwerpse Bosuil-stadion, beter bekend als de Hel van Deurne, had de meeste edities binnen de poorten: 35 stuks. Daarna volgen op gepaste afstand het Olympisch Stadion (23) en De Kuip (19). De twee kemphanen troffen elkaar slechts twee keer op een eindronde, op de WK's van 1994 en 1998. In Orlando zegevierden de Belgen met 1-0, vier jaar later in Parijs bleef het 0-0.

Belgische doelman Jean Nicolay te passeren. Het 63.000-koppige publiek voorvoelt dat er iets moois ophanden is. "Tien, tien, tien" wordt er gescandeerd en bijna krijgen de fans hun zin. Maar de tiende treffer van de dag komt van de voet van Belg Michel Delire. De Feijemoord is voor één vedette niet zonder gevolgen; Rik Coppens wordt nooit meer opgeroepen voor de Rode Duivels.

DE BENAUWDSTE Nederland-België (0-0) 18 november 1973, Amsterdam

De adem stokt de Oranje-supporters in de keel. Het zal toch niet? Vlak voor het einde van de 104de derby lijkt het noodlot toe te slaan. Het Nederlands elftal heeft aan een gelijkspel genoeg voor een WK-ticket, maar de 0-0 die 89 minuten op het scorebord staat, is broos van aard. Er hoeft maar iets mis te gaan en niet wij maar de zuidburen kunnen de koffers voor West-Duitsland gaan pakken.

De wedstrijd is meer spannend dan opwindend en lijkt zonder noemenswaardige hoogtepunten uit te draaien op de gewenste brilstand, als de opponent een vrije trap krijgt. Paul Van Himst plaatst de bal slim met buitenkant rechts over de uitlopende Nederlandse verdedigers, die iets te laat de buitenspelval lijken open te zetten, waarna Jan Verheyen bij de tweede paal de bal onberispelijk achter Piet Schrijvers schiet. Weg WK-kwalificatie, weg West-Duitsland, weg podium waarop Oranje zal gaan schitteren, al weten we dat in november 1973 nog niet.

Maar er is redding onderweg. In navolging van Schrijvers steekt ook de Russische grensrechter z'n hand in de lucht. Buitenspel. "De scheidsrechter zal zich even vergissen, zeg," slingert commentator Herman Kuiphof de huiskamers in. "Kost je toch mooi München."

DE ZUURSTE Nederland-België (2-1) 20 november 1985, Rotterdam

Leo Beenhakker wordt er nog weleens zuchtend en zwetend wakker van, als hij droomt over de 85ste minuut van dat ene play-offduel tegen België, in het najaar van 1985. Dan ziet de toenmalige bondscoach Eric Gerets weglopen uit de rug van John van Loen, ziet hij de bekeken dieptepass van René Vandereijcken,

ziet hij de afgemeten voorzet van Gerets en ziet hij Georges Grün van dichtbij de bal achter Hans van Breukelen koppen. Het nachtmerriescenario waar iedereen voor vreesde, is werkelijkheid geworden: Grüns kopbal maakt een abrupt einde aan de WK-aspiraties van Oranje, dat vier jaar eerder ook al ontbrak op het mondiale podium.

En dat terwijl alles lange tijd mee lijkt te zitten voor de thuisploeg. Als invaller Rob de Wit na 72 minuten de 2-0 op het scorebord tovert, deint De Kuip als nooit tevoren. De schande van vier weken eerder (rode kaart Kieft, goal Franky Vercauteren) is weggepoetst, het WK lonkt. Maar uiteindelijk gaan de Belgen dus naar Mexico, waar ze naam maken met een vierde plek.

DE BIZARSTE Nederland-België (5-5) 4 september 1999, Rotterdam

Hoewel het 1999 is, kent Nederland-België een vooroorlogs scoreverloop waarbij de doelpunten als rijpe appels vallen. Via Branko Strupar neemt België een 2-0 voorsprong, maar voor rust komt

Oranje nog op 3-2 via goals van de bebrilde Edgar Davids (2x) en Patrick Kluivert. Na de pauze komt België wederom op voorsprong (goals van Bart Goor en Marc Wilmots), maar een tweetal treffers van Kluivert later leidt plots Oranje

"Tien, tien, tien" wordt er gescandeerd en bijna krijgen de fans hun zin

weer: 5-4. Het slotakkoord is echter voor Emile Mpenza, die de 5-5 op het scorebord zet. Bondscoach Frank Rijkaard heft tijdens het oefenduel tussen de EK-organisatoren meerdere malen zijn handen ten hemel. Hij begrijpt maar weinig van zijn elftal vol gelouterde spelers, dat sowieso in aanloop naar het EK amper wedstrijden weet te winnen. Van de negen interlands in 1999 gaan er twee verloren en eindigen er liefst zeven in een gelijkspel. Waaronder dus die stapelgekke 5-5 tegen België. **ES**

ILLUSTRATIE ROTTERDAMSCH NIEUWSBLAD